

taller de creació

paper, un cap de nina— per una banda de la branca i arrencar-nos a córrer pel carrer que feia de pont, per comprovar què sortia primer per l'altra banda.

Podríem somiar que, qualsevol diumenge a la tarda, la història es repeteix: que només amb la botiga, el carrer i tots els escenaris del riu en féssim prou, que el que hi ha més enllà de la carretera fos un altre món que no ens pertoca ni ens pertany.

Aquest estiu hi jugarem: llençarem les lleis Wert per una banda de la branca i ens arrencarem a córrer per veure com surten per l'altra, surant sobre el corrent d'aigua, molles, tan molles que ningú, per més autoritat que tingui, les podrà eixugar.

Mercè Font.

Cervell de vacances

Res no es mou. Ni una fulla, ni la roba estesa, res. Hauria de ser valenta i sortir. Només serien uns minuts. Què em podria passar? Però no ho acabo de veure clar. Si estiro el coll puc veure el pati de la veïna. Tampoc no hi ha indicis de vida. Ni humana ni animal. Segur que s'ha clapat davant la tele, amb l'aire condicionat al màxim i mirant el

Montse Arolas Creus (Salt, 1963). Sóc tècnica

fiscal i comptable. Tinc (de moment, he he he...) una secció a la revista *GiDona* que es diu «Jo ho veig així», i he escrit un llibre de micro-relats que es titula *unal-trecafermaria.com* amb el pseudònim de Lola Creus.

I ara faré una pila de rendes!!!!

Aaaaaaaarrrrrrrrrrrrrrrrrrrrrgggggggg!!

documental de l'Àrtic que fan en algun canal. Si no s'espavila li passarà com a mi. La roba li quedarà ben resseca. M'imagino fent el llit amb els llenços que tinc estesos. Van fent crecs i crocs cada vegada que intento doblegar-los a sota el matalàs. I si han quedat tan i tan ressecs que en intentar doblegar-los es trenquen en trossets? Com les coques de vidre. Així deuen estar

els punyeters llençols. I les arrugues? Què passarà amb les arrugues? Com se'm podia acudir comprar llençols de cotó cent per cent? Perquè el que està clar, claríssim, és que a l'estiu no es pot planxar. Fer-ho és un greu risc per a la salut. De qui planxa, sobretot. Quina sensació em produiran aquestes arrugues quan em posi al llit? Seran els primers llençols amb efecte exfoliant de la història de la humanitat? Em llevaré amb la pell fina d'una criatura de mesos? Potser sí, una pell renovada i una cara envellida de donar voltes tota la nit intentant esquivar les arrugues dels llençols que se'm clavaràn per tot el cos com agulles fines. Aquesta part potser no caldrà posar-la a la publicitat. De fet, estic segura que no tothom té aquestes manies a l'hora de dormir. Ja en veig l'anagrama: «Llençols pell nova. Rejoveneixen la teva pell mentre dorms». O alguna cosa així. Del fet que només et rejoveneixin la del cos, de pell, tampoc no caldrà fer-ne esmena, no fos cas que encara em fotessin una demanda per publicitat fraudulenta. Ja hi pensaré després, ara fa massa calor per pensar. I estic de vacances. No es pot pensar gaire quan s'està de vacances. Potser havia d'haver canviat els filferros on estenc la roba. N'hi havia algun que tenia rovell. No hi havia caigut, en això! A veure si encara hauré de tornar a posar tota la roba a la rentadora. Seria un bon problema, a més. Mai no he estat capaç de treure les taques de la roba. Com a

molt, hi un producte d'aquells que prometen miracles i que, finalment, fan el que poden, normalment res de res, amb les taques. Sí, potser hauria d'estar valenta i sortir. Però s'està tan bé a la fresqueta de la cuina... El que està clar és que m'hauria de posar les ulleres de sol per sortir. El reflex de la llum de l'astre rei als llençols blancs, blancs, blancs, em deixaria ben enlluernada. Segur. Però, potser, sortir uns minuts no seria tan perjudicial... Potser agafaria una mica de color a la cara. I em quedarien les marques de les tires de la samarreta? Hauria d'anar tot l'estiu amb la mateixa. Perquè les marques no fessin lleig, vull dir. Me'n podria comprar unes quantes d'iguals, de la mateixa forma però en diferents colors. Sí, seria una bona solució. Vaja, per sobre de la teulada del garatge es veuen venir uns núvols. Amb una mica de sort seran núvols de tempesta. M'agraden les tempestes d'estiu. Aquelles que cauen a la tarda, curtes i intenses. Bé, si són llargues tampoc no hi fa res. Però que siguin a la tarda. Això sí. Això és important. Veure-les caure des del sofà. Doncs sí, sí que són núvols de tempesta. Ja han tapat el sol. Ja cal que m'espavili a recollir la roba. A veure si encara se'm mullarà! Mira, la veïna també surt a recollir la seva!

—Hola, Maria Rosa. Que bé va l'estiu per eixugar roba, no trobes?.

Montse Arolas.